

Anton Nadrah OCist

NAUČI NAS MOLITI 4

Vse Slovence k Bogu dvigaj

Cistercijanska opatija
Stična 1998

Knjižici na pot

Knjižica je izšla v zbirki *Nauči nas moliti*. Učiteljica naše molitve je v njej Mati Marija. Številni zgledi in pričevanja nas popeljejo k njej. Kakor hitro smo pri njej, nas ona vodi k svojemu Sinu in k Svetemu Duhu, saj je sama polna Svetega Duha.

Naslov knjižice *Vse Slovence k Bogu dvičaj* je iz pesmi *Marija, ti pomagaj nam*. Tudi z njim je povedano, da je Marija mati in učiteljica naše molitve. Naslovi skoraj vseh sestavkov so vzeti iz naših Marijinih pesmi, ki so hkrati tudi molitve. Kdor dobro poje, po sv. Avguštinu celo dvakrat moli. Vsebina knjižice nas hoče po Devici Mariji pripeljati do molitvene naveze z Bogom.

V molitvi bomo zelo napredovali, če bomo premišljevali in občudovali Devico Marijo, če bomo rastle v ljubezni do nje, če se bomo popolnoma izročili v njene roke, če bomo posnemali njeno krepostno življenje.

Pričevanja in zgledi so močnejši od besed, saj »besede mičejo, zgledi vlečejo«. Pozorni bomo na to, kaj nam hoče posamezno pričevanje ali zgled povedati. Devica Marija je takoj za Jezusom najodličnejša učiteljica naše molitve. Čudovita je njena molitev *Moja duša povelečuje Gospoda*. Ko je prva Cerkev po Kristusovem vnebohodu v molitvi pričakovala Svetega Duha, je Mati Marija svoje molitve pridruževala molitvam Jezusovih učencev in tako postala vzornica Cerkve, ki moli. Kot naša duhovna mati v nebesih prosi pri svojem Sinu za nas in mnogo bolj kakor mi želi, da bi bili po molitvi povezani z Bogom.

Knjižico lahko uporabljate tudi za branje v mesecu maju po svojih domovih kot del večerne molitve. Na koncu bo dobro, če se o prebranem pogovorite. Morda boste dostavili spontane prošnje za vse potrebe, litanije Matere božje ali kakšno drugo molitev.

Stična, na praznik svete božje Matere, 1. januarja 1998
p. Anton Nadrah

1. Lepšega v nebesih ni

Med najlepše slike Matere božje spada Rafaelova Marija v Sikstinski kapeli v Vatikanu. Umetnik je pojasnil njen nastanek takole: »Opazoval sem vsako mater, ki sem jo srečal. Na vsaki sem našel nekaj lepote. Kot čebela med sem zbiral to lepoto in jo skušal vso združiti v svoji Mariji.«

»O kako lepa Gospa!« je vzklikala mala Hijacinta po prvem Marijinem prikazanju v Fatimi 13. maja 1917. Marijina zunanja lepota je odraz njene notranje lepote, lepote njene duše, njenega Srca. Na to lepoto smo pri naši Materi Mariji posebej pozorni. Ona je za Jezusom Kristusom najsvetejša med ljudmi vseh časov.

V duhu si oglejmo kip iz 1. stoletja po Kristusu: Laokoontovo skupino. Očeta Laokoonta in njegova dva sinova ovijata in vedno bolj stiskata dve veliki kači, ki jih hočeta usmrtiti. Vsi trije se s silnim naporom zvijajo, da bi se rešili, a zanje ni rešitve. Na njihovih obrazih je bolečina, obup in strah.

To je podoba ljudi, ki so vklenjeni v strasti in grešno življenje. Kako vse drugačna je Devica Marija, o kateri pojemo, da je »bela kakor lilija, čista in brez madeža, polna božje milosti!« Neki govornik je moral napraviti spominski govor kralju Filipu Makedonskemu. Takole je začel: »Mislim, da največ povem, če rečem, da si oče Aleksandra Velikega, ne pa, če opevam tvoje zmage v različnih vojnah.«

Tako tudi o Mariji največ povemo, če naglasimo, da je božja mati, mati Kristusa, ki je pravi Bog in pravi človek, naš Stvarnik in Odrešenik. Ker je Marija božja mati, je bila deležna vseh drugih odlik: Bila je brez izvirnega greha in brez osebnih grehov, milosti polna, vedno devica in po smrti tudi s telesom vzeta v nebeško slavo. Zato z navdušenjem pojemo: »Lepšega v nebesih ni, kakor si, Marija, ti; s soncem si oblečena, z zvezdami si kronana.«

2. Lepa si, lepa si, roža Marija

Legenda pripoveduje: Ko sta bila Adam in Eva izgnana iz raja, si je Eva izprosila od keruba, da sme od čudovitih cvetlic iz raja vzeti s seboj rožo, vrtnico, za spomin na čudoviti izgubljeni raj. Rožo je posadila. Postala je mati vseh drugih cvetlic na zemlji.

Marija je duhovna roža, spomin na izgubljeni raj. Tako jo imenuje tudi naša stara pesem *Lepa si, lepa si, roža Marija*. Bila je napovedana že v raj: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo ter med tvojim in njenim zarodom« (1 Mz 3,15).

Roža, vrtnica, je kraljica cvetlic, zato je primeren naziv za Marijo. Marija kot Roža skrivnostna presega vse stvari. Roža ima rada samotne kraje, na primer na obronku gozda; tam cvete nepoznana. Kadar jo vrtnar presadi, se hitro prilagodi novim razmeram in razveseljuje človeka. Nazareška Roža skrivnostna je cvetela, ponižna in nepoznana, v tihi nazareški hiši, dokler je nebeški Vrnar ni presadil v vrt Cerkve, ko je postala božja mati in mati Cerkve.

Rožni cvet se počasi razvije iz malega popka in se končno odpre v vsej krasoti. Tako so ljudje Marijino veličino le počasi spoznavali. Marijo so najprej počastili: nadangel Gabrijel, sorodnica Elizabeta, sv. Jožef, pastirji, Simeon in Ana ter modri.

Roža cvete v različnih barvah: v beli, škrlatno rdeči, roza in zlatorumeni. Vedno razširja prijeten vonj. Marija kot Roža skrivnostna cvete v različnih krepostih: bela je v svoji brezmadežni čistosti in deviškosti, rdeča v svoji neizmerni ljubezni do Boga in do bližnjega, zlatorumena se nam razodeva po svojem vnebovzetju v poveličanju. To notranjo Marijino lepoto občudujemo, ko pojemo: »Lepa si, lepa si, roža Marija, tebe časti vsa nebeška družina; angelci lepo pojejo, tebe, Marija, hvalijo.«

3. O Marija, naša ljuba Mati

Mož ribič je bil s svojim sinom ves dan na odprtem morju. Nastal je vihar, ki je preprečeval, da bi se mogla s čolnom približati obali. Znočilo se je. Oče in sin sta izgubila smer. Žena, ki je doma zaman čakala na njuno vrnitev, se je odločila za veliko žrtev. Treba je bilo napraviti velik ogenj, da ga bosta mož in sin videla in tako mogla veslati v pravo smer. Zažgala je domačo leseno hišo. Prav ta ogenj je možu in sinu pokazal pravo smer do obale. Tako ju je pogumna ljubezen žene in matere rešila.

Marija je naša duhovna mati, mati Cerkve. Hoče nam pomagati, da bi prišli domov, da bi v viharjih tega življenja ne zgrešili svojega večnega cilja.

V katakombah so našli svetilko, na kateri je upodobljena palma z enim samim velikim sadom, h kateremu leti jata golobov, da se nasiti. Palma je Marija, sad je njen sin Jezus, golobi smo kristjani.

Jezuitski pater Rot, znameniti pridigar, je na stara leta večkrat ponavljal: »Starček sem, osemdeset let imam, a kljub temu še vedno potrebujem Mater.«

Otroci, mladi, starejši, zdravi, bolni – vsi potrebujemo Mater Marijo. Ona je naša duhovna mati zato, ker je najprej Kristusova mati. Spočela, rodila in z ljubeznijo je skrbela za Jezusa Kristusa. Zdaj skrbi za to, da bi se Kristus rodil tudi v nas in rasel do polne starosti. Naša mati je tudi zato, ker nas je v bolečinah rodila na Kalvariji. V pesmi se z zaupanjem obračamo nanjo: »O Marija, naša ljuba Mati, sprejmi v milostno Srce verne vse, ki množice jih tvoje danes ti priporoče.«

4. Naj rožni venec moli rad

Alessandro Pronzato, italijanski duhovnik in pisatelj verskih knjig, je v svoji knjigi *Rad bi molil* v zvezi s svojo novo mašo zapisal: »Dobro sem se zavedal, da je moje duhovništvo povezano z nekaj kilometri oglodanih jagod rožnega venca, ki je tolikokrat drsel skozi prste moje stare matere.«

Isti pisatelj je tudi zapisal, da moli rožni venec vsak večer. »Tudi v avtomobilu ga molim, zlasti po avtocesti, ko položim nogo na plin in vozim po cestišču, kjer me more vsakdo prehiteti... Nekateri pri rožnem vencu zadremajo, drugi zdehajo, tretji se dolgočasijo, so slabe volje, zdi se jim blebetanje in zapravljanje časa – zame pa pomeni rožni venec vedno nekaj novega, ob njem razmišljam in dobim novih spodbud.«

Papež Janez XXIII. je kljub obilnemu delu vsak dan zmolil vse tri dele rožnega venca. Za to se je odločil kot beneški patriarh. Obiskovalcem je priznal: »Vsak dan zmolim vse tri dele rožnega venca, toda za to je treba bolj zgodaj vstati.« Ob drugi priliki je izrekel pomenljive besede, ki lepo kažejo, kako je ta veliki papež znal povezovati molitev in življenje: »Petnajst rožnovenskih skrivnosti je petnajst oken, skozi katera gledam v božji luči vse, kar se dogaja na svetu.«

Michelangelo je v sikstinski kapeli na sliki vesoljne sodbe upodobil dva človeka, ki sta po jagodah rožnega venca prišla v nebesa.

Rožni venec je povzetek celotnega evangelija, šola evangeljskega življenja. V tej molitvi nastopata Jezus in Marija, a tudi nebeški Oče in Sveti Duh. V rožnem vencu premišljujemo o Jezusovem in Marijinem življenju od Jezusovega spočetja do kronanja Device Marije v nebesih.

Spominjanje njunega življenja je za našo duhovno rast nujno potrebno. Pri rožnem vencu pridejo na vrsto glavne skrivnosti naše vere. To so življenjske skrivnosti, ki oblikujejo našo vero in življenje. Premišljevanje teh skrivnosti je odlično sredstvo zoper posvetnost, grešnost in nevero. Zato velja: »Je človek star že ali mlad, naj rožni venec moli rad!«

5. Želi, da molimo ga vsi

Zdravnik v zreli moški dobi, daleč od vere, hudo bolan, je šel na pregled k svojemu kolegu zdravniku. Ta mu je povedal: »Samo še dve leti, največ dve leti življenja imaš pred seboj.« Zdravnik je šel vase: »Samo še dve leti in potem bo vsega konec. Ali res? Ali je s smrtjo res vsega konec?« Poiskal je rožni venec pokojne matere in začel moliti žalostni del, ker je v njem našel največ tolažbe. Molil je vsak dan. V njem so rastle božje kreposti: vera, upanje in ljubezen. Z molitvijo rožnega venca se je pripravljala na svojo zadnjo uro. Z rožnim vencem njegove matere so ga položili v krsto. Z njegovo pomočjo je prišel v nebesa.

Mlajša redovnica je zapisala svoje spomine na molitev rožnega venca pri starih starših: »Počitnice sem navadno preživela na njuni kmetiji. Delala sta od zore do mraka. Kolikokrat sta bila na smrt utrujena! Toda ni je bilo stvari, ki bi ju zadržala od večernega rožnega venca. Stari ata, čeprav že starček, še vedno visok, postaven mož, je trudno stopil v hišo, potegnil stol od mize in počasi pokleknil ob njem. Stara mati, ženička, upognjena v dve gubi, je pokleknila ob posteljo; včasih je pri zadnjih desetkah sedla – ni zmogla več. Jaz sem smela sedeti na zapečku, toda ko sem videla njiju klečati, me je kar potegnilo na kolena. Vzljubila sem ta ponavljajoči se ritem večernega rožnega venca.«

Študent bogoslovja je zapisal: »Še danes rad molim rožni venec, ker je to molitev, v kateri se moje srce najbolj osveži in umiri. V to molitev vključujem vse tiste ljudi, za katere čutim, da sem dolžan moliti. Ko tako zanje molim, ko prosim Boga, da bi jih varoval v njihovem življenju, delu in naporu, čutim, da jim resnično pomagam. Prepričan sem, da jim je lahko tudi zaradi mene lepše v življenju. V to molitev uvrstim prošnjo za svoj poklic, da bi vredno vsak dan odgovarjal na božjo milost. Svoje misli obračam tudi v večnost.«

V mesecu oktobru pojemo: »Kraljica venca rožnega ima v naročju Jezusa, pa v rokah rožni venec drži, želi, da molimo ga vsi.«

6. Mati, svetuj nam na zemeljski poti

Sv. Janez Jožef od Križa, redovnik alkantarec (r. 1654), je po smrtno nevarni bolezni na Marijino priprošnjo nenadoma ozdravel. Kot učitelj novicev jih je vzgajal za posebno ljubezen do Matere božje. Kot dušni pastir je spovedancem in bolnikom priporočal: »Zatekajte se k Mariji! Ona vam bo pomagala, vas bo tolažila, vas bo rešila vseh težav.« V svoji celici je imel sliko Matere božje, ki mu jo je daroval sloveči slikar De Matteis. Nanjo se je vedno oziral, še posebej, kadar je potreboval razsvetljenje. To je bilo zelo pogosto, saj jih je k njemu prihajalo zelo veliko po dober svet v najrazličnejših zadevah. Preden je odgovoril, se je vselej ozrl na lepo Marijino sliko. Pred smrtjo so se redovni sobratje zbrali okrog njegove postelje in molili molitve za umirajoče. Svetnik se je še zadnjič ljubeče ozrl na podobo Matere božje in tako končal svoje življenje.

Sv. Frančišek Saleški je imel kot sedemnajstletni dijak zelo mučno skušnjavo: »Bog je sklenil, da te bo večno zavrnil; ni ti več pomoči.« Ta misel ga je tako preganjala, da ni mogel več mirno spati ne jesti in v nevarnosti je bil, da bo zbolel. Nekoč se je odpravil v cerkev in tam molil: »Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal...« Skušnjava je popolnoma prenehala. V zbegano dušo se je zopet naselil mir. Marija je polna Svetega Duha. Če se zatekamo k njej, Materi dobrega sveta, nas ona vodi k Svetemu Duhu. Deležni smo njegovega daru sveta. V pesmi prosimo: »Mati, svetuj nam na zemeljski poti, strma je, težka, korak negotov; preko nevarnosti naj nam pomaga tvoja beseda in tvoj blagoslov.«

7. Naše nam družine vodi

Neka uslužbenka je zapisala: »Prvo izkustvo uslišane molitve sem doživela pri desetih letih starosti. Takrat je namreč nekaj let starejši brat zbolel za meningitisom. Odpeljali so ga v bolnico. V bolečini in strahu za njegovo življenje, ki je viselo na nitki, smo v družini zanj molili in upali, da nam ga dobri Bog na priprošnja nebeške Matere Marije zdravega vrne. Malo je bilo naravnega upanja, saj od desetih tako obolelih otrok le eden premaga to bolezen. Zato sem poleg skupne molitve zanj še sama goreče in zaupno prosila Marijo, naj se ga usmili. Ne spominjam se, kako dolgo je ostal v bolnici, vendar se je vrnil zdrav. Kolikšno veselje za vse v družini, posebno za mamo, najbolj pa zame, saj sem bila prepričana, da mu je pomagala moja priprošnja k Mariji. To prepričanje, ki je prihajalo iz otroško vdanega srca, me je tako spodbudilo, da od tega dogodka dalje nisem opustila osebne molitve. Z njo sem se v zahvalah in novih prošnjah obračala na Marijo.«

V Lurd je prišla mati, črnka, s pohabljenim otrokom v naročju. Z veliko gorečnostjo je prepevala pred kipom lurške Matere. Otrok ni ozdravel. Navzoče je ganila vera in zaupanje te matere. Neka ameriška romarica jo je sočutno vprašala, če ji je zelo hudo, ker otrok ni ozdravel. Mlada črnka je odgovorila: »Ne prosim za otrokovo zdravje. Moj mož ni kristjan. Iz Afrike sem prišla peš, da se zahvalim Mariji. Ona je uslišala mojo prošnjo, da bi mož z ljubeznijo sprejel tega otroka. Zahvaljujem se Mariji, ker je možu izprosila to milost.« Kakor družina potrebuje zemeljsko mater, ki je srce družine, tako potrebuje nebeško Mater. Marija ni le mati vesoljne Cerkve, ampak je tudi mati vsake družine posebej, saj je družina Cerkev v malem. Mati Marija družino povezuje med seboj in z Bogom. V pesmi prosimo: »Marija, ti pomagaj nam! Naše nam družine vodi, vzgajaj v pravi jih svobodi!«

8. Vse duhovne sprejmi v milostno Srce

Sv. Maksimilijan Kolbe je bil kot otrok ozdravljen z lurško vodo. Ko je odraščal, je materi delal veliko preglavic. Vsi opomini niso nič zalegli. Nekoč je vzdihnila: »O, ti moj ubogi fant, kaj bo iz tebe?« Sam je mami kasneje pripovedoval: »Veš, ko si se tako žalostno spraševala, kaj bo iz mene, mi je bilo zelo hudo. Šel sem v cerkev in sem molil pred Marijinim kipom. Marijo sem vprašal, kaj bo iz mene. Zdelo se mi je, da sem jo zagledal, kako ima v roki dva venčka, belega in rdečega. 'Katerega hočeš?' 'Oba bi rad,' sem odgovoril. Nato je izginila.« Devica Marija se je zavzela za fanta. Ob njeni pomoči je zrastel Kolbejev duhovniški in redovniški ter mučeniški poklic.

Dne 22. avgusta 1856 je sv. Gabrijel od Žalostne Matere božje, star osemnajst let, ob pogledu na Marijino sliko dobil notranje razsvetljenje in se je nepreklicno odločil za strogi red pasionistov. Prej neprekosljiv športnik je zdaj postal špornik na duhovnem področju, v vaji krščanskih kreposti. Z njimi je hotel ugajati Mariji. V njeni šoli je hitro napredoval po poti popolnosti.

Sv. Ludvik Grignon (Grinjon) Montfortski je že v zgodnjih otroških letih prisrčno ljubil in častil Marijo. Samo v njeni bližini se je počutil srečnega. Kot študent je bil v stiski, kakšen poklic naj si izbere. Pred Marijino podobo pri karmeličankah je iskal sveta za svojo odločitev. Razločno je spoznal, da bo Marija najbolj zadovoljna, če postane duhovnik. Zato se je odločil za ta poklic.

Sv. Janez Eudes (Ed) je začetnik bolj zavzetega češčenja Jezusovega in Marijinega Srca. V družini dolgo ni bilo otrok. Ko ga je mati končno rodila, ga je iz hvaležnosti, da jo je Bog uslišal, nesla v božjepotno Marijino cerkev in ga posvetila Bogu in Materi božji. Ko je postal

član Marijine družbe, je s krvjo napisal zaobljubo vedne čistosti. Ostal je zaobljubi zvest, čeprav mu je oče že izbral nevesto. Odločil se je za duhovniški poklic.
V pesmi prosimo Marijo: »Vse duhovne, o Marija Mati, sprejmi v milostno Srce!«

9. Sto tisoč pozdravov jaz hranim za te

Dne 11. decembra 1904 je bila v Valenci v Španiji procesija na čast Brezmadežni. Govorilo se je, da bodo prostozidarji in socialisti procesijo napadli. Mladi odvetnik Ivan Perpina, član Marijine družbe, je dejal: »Tem bolje, bo pa v nebesih kak mučenec več.« Res so med procesijo počili strelji in mladi odvetnik se je zadet zgrudil. Ko so ga pomilovali, je pred smrtjo rekel: »Za Marijo, božjo Mater, bi rad prejel še eno kroglo.«

John Henry Newman (Džon Hénri Njúman) je še kot anglikanec zelo častil Marijo. Ko je bil univerzitetni profesor v Oxfordu, je pri njem stanoval njegov mlajši brat, ki je obiskoval predavanja na univerzi. V sobi, ki jo je bratu določil, je dal obesiti Marijino sliko. Ko se je študent zaradi tega pritožil, mu je Newman odvrnil, da so anglikanci pozabili na angelov in Elizabetin pozdrav: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj! Blagoslovljena ti med ženami!«

Sv. Bernardin Sienski je že v zgodnji mladosti razodeval posebno ljubezen do brezmadežne Device. Matere ni imel. Zanj je lepo skrbela mačeha. V fantovskih letih se je po cele ure umikal v bližnji gozd. Ker se je fantovo početje mačehi zdelo nenavadno, ga je vprašala, kaj dela v gozdu. Bernardin je skrivnostno odgovoril: »Čaka me moja draga.« Ker je mačeho skrbelo, kdo je ta »draga«, je skrivaj poslala svojo hčerko, Bernardinovo polsestro, naj svojega polbrata opazuje. Začudena opazi, kako v skritem kotičku gozda ves zatopljen v molitev kleči pred kipom svete Device. »Moja draga« je bil njegov naziv za Devico Marijo vse življenje. Flamski svetniški duhovnik Edvard Poppe je pred Marijino podobo vsak dan prinašal svežo rožo. Pogosto je Mariji v čast zaigral na svojo violino.

V pesmi takole slavimo našo Mater: »Sto tisoč pozdravov jaz hranim za te, Marija, ker ljubi te moje srce. Vsa sreča prihaja iz tvojih mi rok, ti Mati si moja in jaz tvoj otrok.«

10. Tebi se vsega darujem

Duhovnik je zapisal: »Nekateri sošolci so me povabili, naj bi vstopil v dijaško Marijino družbo. To željo sem že gojil v svojem srcu. Vabilo sem z veseljem sprejel. Prav na svečnico sem bil sprejet med Marijine častilce. Odslej je bilo Marijino češčenje sestavni del mojega molitvenega življenja. Vestno sem opravljal družbene molitve in pozneje še rožni venec. Božja Mati me je vodila k Srcu svojega Sina. V bogoslovju mi je marijansko pobožnost poglobila knjiga sv. Ludvika M. Grignona (Grinjona) Montfortskega *Popolna posvetitev samega sebe Kristusu po Mariji*. Posvetil sem se po njegovem navodilu Mariji. Moje geslo je od takrat naprej: Ves sem tvoj, Marija, vse moje je tvoje in vsi moji so tvoji.«

Škof dr. Stanislav Lenič se je pri duhovniškem posvečenju popolnoma izročil božji Materi. V svojo beležko je zapisal: »Marija, v tvoje roke izročam svoje duhovništvo. Ti, ki si mi mati in srednica, si me pripeljala do oltarja. Ti hodi z menoj še naprej, pri vsem mojem delu me podpiraj. Mati Marija, tako se nate zanesem, nase pa prav nič, s teboj bom zmogel vse. Marija, moja mati si in moraš ostati, tvoj duhovnik hočem biti!«

Ko je bil don Bosko sprejet med klerike in je oblekel kleriško obleko, talar, mu je mati zaupala: »Ko si prišel na svet, sem te posvetila Materi božji.«

Sv. Terezija Deteta Jezusa je zapisala: »Marija me je milostno sprejela za svojega otroka. Prepričana sem, da mi je bilo seme visokega [karmeličanskega] poklica dano že tistega

srečnega dne, ko sem se vsa posvetila Mariji pred njenim oltarjem. Takrat sem jo izbrala za svojo mater.«

V molitvi *O Gospa moja* se izročamo svoji Materi: »Tebi se vsega darujem; in da se ti vdanega skažem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta in svoje srce, sebe popolnoma vsega.«

11. Mariji čem pevati, dokler živim

Pisatelj Ivan Pregelj v delu *Odisej iz Komende* piše, kako je bogoslovec Peter Pavel Glavar na ladji pred Trsatom pozdravljal trsatsko Marijo:

»Pozdravljena, Mati! Iz noči in viharjev si otela mene in te moje sopotnike. Kdo so? Ali jim vem imena? A vem, da so mi bratje in da so prav tako klicali v viharju Tvoje pomoči kakor jaz. O, Mati! Daj jim, da po zadnjem viharju v smrti uri prav tako zagledajo Tvojo slavo, kakor sem zdaj jaz zagledal Tvoje svetišče v žarkih prvega sonca. A meni, Mati, daj, da najdem, kamor želim.«

Po prihodu na Trsat »je pokleknil pred stranski oltar. Zadnje sonce je sevalo skozi cerkveno okno. Ognjen pas luči je ležal Brezmadežni ob mili glavi. Bogoslovec je komaj krotil solze neizrazne sreče. Duhovnik, kateremu se je spovedal, mu je napolnil srce z veselim upanjem, in Peter Pavel je molil zdaj v veliki hvaležnosti za vse one, ki so mu bili kdaj dobri.«

Naši duhovni Materi moramo biti hvaležni za marsikaj: za Jezusa, ki nam ga je pred dva tisoč leti prinesla na svet in ga vedno znova prinaša, za zgled njene neizmerne materinske ljubezni, za vsako njeno posredovanje pri Bogu, za duše, ki so že in še bodo rešene po njenem posredovanju. Polni hvaležnosti pojemo: »Za Bogom najrajši Marijo častim; Mariji čem pevati, dokler živim, ker Mati je božja, Kraljica neba, za grešnika vsakega milost ima.«

12. Podoba tvoja pred očmi

Hčerki, ki je bila v mestu v šoli, se je ubilo ogledalo. Pisala je materi, naj ji takoj pošlje drugo. Mati je poslala kar tri: navadno, sliko s človeško lobanjo in podobo Brezmadežne. V spremnem pismu je zapisala:

»Ljuba hčerka! Pošiljam ti tri ogledala: prvo te kaže, kakršna si sedaj; drugo, kakršna boš kmalu; tretje, kakršna bi morala biti.«

Mali Janezek Vianney, poznejši slavni arški župnik in svetnik, je kopal v vinogradu. Zanj je bilo delo pretežko. Našel je zelo dobro rešitev. V vinograd je vzel kipec Matere božje. Dal ga je pet korakov pred sebe in kopal. Ko je prišel do kipca, ga je zopet prestavil za pet korakov naprej. Tako je celo prehitel svojega starejšega brata.

Dober Marijin otrok ima pred seboj podobo Brezmadežne in pogosto pogleda vanjo. Ona je srednica k Bogu. Tako so delali svetniki. Škof Slomšek je zelo ljubil Marijo in se ji vedno znova priporočal. Kadar je šel iz sobe, se je ozrl na Marijino podobo, ki jo je imel pri postelji. Pogosto se je pri vratih še enkrat obrnil ter pogledal na Marijino sliko.

Sv. Hedvika, poljska vojvodinja, je vedno nosila s seboj podobo Device Marije in jo velikokrat pogledala. Držala jo je v rokah tudi ob smrti, in sicer tako močno, da je niso mogli vzeti iz rok. Trije prsti, ki so držali to podobo, so bili petindvajset let po smrti še nespremenjeni.

V pesmi zagotavljamo svoji duhovni Materi: »Podoba tvoja pred očmi mi vedno miljena stoji.«

13. Polna lepih čednosti

Mati Terezija, ustanoviteljica misijonark ljubezni, je s svojim življenjem hodila po Jezusovih in Marijinih stopinjah. Rodila se je v verni katoliški albanski družini v Skopju 27. avgusta 1910. Bila je med najbolj delavnimi članicami Marijine družbe za dekleta v Skopju. Tudi njeno poznejše življenje je bilo tesno povezano z Devico Marijo. Terezija je posnemala Marijine kreposti, zlasti njeno ljubezen. Kot osemnajstletna je leta 1928 vstopila k loretinkam v Dublinu, ki imajo ime po nazareški loretski hišici. Dne 8. avgusta 1948 je v Kalkuti oblekla bel sari z modrim robom, ki spominja na Marijo. S tem je začela novo življenje za najbolj uboge. Dne 7. oktobra 1950 je Rim potrdil družbo misijonark ljubezni. Delo matere Terezije je kakor delo Marije, ki hiti na pomoč k sorodnici Elizabeti; ali ko s svojim posredovanjem pri Jezusu v Kani pomaga ženinu iz zadrege.

Sv. Hieronim je spodbujal: »Vi, ki ljubite in častite Marijo, dobro premislite, da jo resnično ljubite le, če se trudite, da bi jo posnemali. Največja čast, ki ji jo morete izkazati, je posnemanje njenih kreposti.«

Veliki francoski govornik Bossuet (Bosié) je navduševal svoje poslušalce: »Božji otroci, če želite, da bi vas Odrešenikova mati sprejela za svoje, jo zvesto posnemajte, če hočete biti njeni pravi častilci.«

Neka mati je zapisala: »Marija je moj vzor in moja vodnica; z njo stopam za Gospodom, noseč vsakdanji križ, z njo in po njej ga častim in se mu zahvaljujem ter mu posvečam svoje življenje, življenje moža in otrok, življenje sočloveka. V njeni šoli si prizadevam spoznati Gospoda, prisluhni njegovim besedam in se odzvati njegovemu povabilu k nenehnemu spreobračanju in vztrajanju v hoji za njim. Ona je prisotna pri vsakem mojem srečanju z Gospodom.«

Naša pesem takole opisuje Marijine kreposti: »Bela bolj kot lilija, čista in brez madeža, polna božje milosti, polna lepih čednosti.«

14. Ti, nebeška zvezda, kažeš meni pot

Dne 15. aprila 1912 se je potopil največji takratni parnik sveta Titanic. Zadel je na ledeno goro in se od spodaj preklal. Štiri ure se je ustavljal potopu. Na krovu se je vnel boj za to, kdo bo dobil mesto v rešilnem čolnu. Vsak si je hotel rešiti življenje, le svoje življenje. Izjema, čudovit zgled ljubezni do Boga in bližnjega, je bil jezuit p. Byles (Bils). Spovedoval je, delil skupno odvezo, bodril, molil. Ponudili so mu mesto v rešilnem čolnu, a ni hotel sprejeti, ker je hotel pomagati tistim, ki so ostali na krovu. Bil je res pravi apostol. Pomagal je ženam in otrokom, da so se vkrcali v čolne, kolikor jih je bilo. Parnik je izginjal v valovih, pater pa je molil rožni venec. Skupaj z njim je utonilo 1700 ljudi.

Sv. Maksimilijan Kolbe je med prvo svetovno vojno študiral v Rimu in tam dosegel doktorat. Takrat so ob proslavah druge stoletnice prostozidarjev na trgu sv. Petra v Rimu Boga javno sramotili. Na zastavah so imeli napis: »Satan naj vlada v Vatikanu in papež naj mu služi.« Ta dogodek je bil Kolbeju pobuda za ustanovitev Viteštva Brezmadežne, da bi z Marijino pomočjo osvojil za Kristusa dežele in narode vsega sveta. Dne 17. oktobra 1917 se je pridružilo prvih sedem članov. Ustanova je kmalu imela več kakor milijon članov po vseh deželah. Cerkev jo je priznala kot bratovščino.

Misijon v afriški državi Uganda se je zelo lepo razvijal. Danes je tam od 19 milijonov prebivalcev ena tretjina katoličanov. Kje je skrivnost uspeha? Ko so prišli tja prvi misijonarji, so se zavezali: »Gospod, vse uspehe, ki jih bomo dosegli v tej deželi, bomo pripisovali posredovanju tvoje brezmadežne Matere.«

Marija je kraljica apostolov vseh časov. Vsi njeni apostoli imajo v oznanjevanju evangelija velike uspehe. Pomislimo na svetega očeta Janeza Pavla II., tega velikega apostola, svetovnega romarja, ki je ves Marijin, kar kaže tudi njegovo geslo: Ves sem tvoj!

Marija je zvezda vodnica apostolom, naj bo tudi nam: »Ti, nebeška zvezda, kažeš meni pot; vodi ti otroka preko breznov zmot. Mati, ne pozabi me, večno jaz ne zabim te!«

15. Marija, ti pomagaj nam

Duhovnik je imel nad svojim klečalnikom prelepo Marijino podobo. Mlajši sobrat ga je prosil, naj mu jo odstopi, saj ima še več drugih. Starejši duhovnik mu je odvrnil: »Vse druge vam rajši dam, samo te ne, neprecenljiva mi je. Karkoli sem prosil Marijo pred to podobo, sem vse prejel. Zvesto me je spremljala ta podoba skozi življenje, zvesta mi je ostala Marija. Želim, da bi mi bila v pomoč ob zadnji uri.« Res je imel to podobo ob svoji postelji, ko je umiral. Z zaupanjem se je oziral nanjo in izgovarjal ime »Marija«.

Dne 12. septembra 1683 so kristjani v odločilni bitki pri Dunaju premagali Turke. Ta zmaga je pomenila začetek izгона Turkov iz Podonavja. Glavno zaslugo za zmago je imel poljski kralj Jan Sobieski, ki je s svojimi poljskimi vojaki prihitel na pomoč. Zjutraj je še stregel pri sveti maši in prejel sveto obhajilo. Spodbujal je svoje vojake: »Naprej, junaki, pod varstvom Matere našega Odrešenika smo. Naš bojni klic je: Marija!« Papež Inocenc XI. je določil, naj se v znamenje hvaležnosti za zmago obhaja praznik Marijinega imena.

Anglikanec je razlagal kardinalu Dechampsu (Dešámpu), da mu pri katoličanih ne ugaja češčenje Matere božje: »Jaz se raje obrnem naravnost na Gospoda Jezusa, kadar kaj prosim.« »Jaz tudi, samo jaz ne pridem sam, ampak najraje v spremstvu Matere božje. Kaj menite, kdo od naju bo bolje sprejet pri Jezusu? Kdo bo prej in bolj gotovo uslišan, vi ali jaz?«

Sv. Leonard Portomavriški je večkrat rekel: »Če bi bil jaz kakor eno tistih svetišč, ki imajo stene pokrite z zahvalnimi podobami, bi moral pokriti vso svojo osebo, toliko milosti sem prejel od Marije.«

Marsikdo med nami bi lahko povedal, kakšne milosti je prejel po Marijini priprošnji. Slovenci se na Marijo pomočnico radi obračamo: »Marija, ti pomagaj nam! Vse Slovence k Bogu dvigaj, vero v srcih jim prižigaj!«

16. Na tebe ozira se vsak izmed nas

Pisatelj duhovnik Franc Ksaver Meško je v črtici *Kapelica* zapisal:

»Pot me privede mimo kapelice, ki stoji ob robu gozda. Resnega moža zagledam pred kapelico. Stoji korak od zida, oprt ob sekuro, ob njem leži butara z manjšim raznim orodjem. Oči upira v sliko Marijino, zamišljen in resen. Drvar je, na poti v gozd, na težko, deloma nevarno delo. Marsikateri njegovih znancev je šel v gozd močan in zdrav kakor on, a prinesli so ga domov pohabljenca, z zlomljeno nogo, z zdrobljeno roko, morda mrliča. Zato se je ustavil pred znamenjem: kakor grčav hrast, in vendar pomoči potreben otrok, stoji pred nebes in zemlje Kraljico in, držeč klobuk v raskavi močni roki, prosi pomoči in se priporoča varstvu Matere mogočne, pomočnice v vseh nevarnostih. (...)

Odmoli mož, se pokriža in se pokrije in stopa krepko svojo pot, okrepcan po molitvi, resen res, a vendar z vedrim in mirnim pogledom, kakor bi čutil nad seboj razprostrto varujočo roko mogočne Kraljice in Pomočnice.«

Bilo je leta 1922. Delavec miner je navrtal skalo in prižgal zažigalno vrvico. Nato se je hotel po žici rešiti na varno, preden bi prišlo do eksplozije. Žica pa je bila mokra od dežja, da mu je drselo in je nekaj metrov od zavrtane odprtine obvisel na žici. V najhujši stiski se je spomnil Device Marije in glasno zaklical: sveta Marija! Tedaj je zadonela eksplozija. Tovariši zgoraj so od strahu odreveneli. Ko je izginil dim, so videli, da mož še visi na žici. Bil je rešen, brez vsake poškodbe.

Dober Marijin otrok se v svojih stiskah rad obrača na svojo duhovno Mater: »Marija, pomagaj nam sleherni čas, na tebe ozira se vsak izmed nas. Marija, vse k tebi hiti; Marija, pomagaj nam ti!«

17. Prosi, Marija, pri Bogu za nas

Pisatelj duhovnik Franc Saleški Finžgar je v knjigi *Prerokovana* zapisal:

»Družina je pokleknila k večerni molitvi. Ko je stara Urša navezala dolgo vrsto očenašev in se spomnila vseh živih in mrtvih sorodnikov, naštela in izročila Bogu vse dušne in telesne potrebe, tedaj je vstala mama in vsi otroci z njo ter so sredi sobe pokleknili in dvignili roke k Mariji Pomagaj. Podoba je visela na steni in ji je gorela lučka. Mama je narekovala in otročiči so molili za njo:

‘In sedaj, Marija, te prosimo za našega ata. Varuj ga, brani ga! Pripelji ga nazaj zdravega. Naj ga ne umori sovražnik. Ti mu stoj ob strani podnevi in ponoči. Ti ga tolaži, ti ga podpiraj in mu izprosi božjo pomoč, da ostane pri njem vekomaj. O Marija roža, bodi počesčena s svojim sinom Jezusom pettisočkrat! O Marija roža, bodi počesčena s svojim sinom Jezusom stotisočkrat – zdaj in na vekomaj. Amen.’

France, samski stric, je klečal in poslušal. Glava mu je klonila na klopi, in preden je bilo molitve konec, sta kanili dve debeli kaplji iz njegovih oči, ki si jih je obrisal z rokavom, ko je vstajal, in s plahim glasom je razsodil: ‘Takole vam rečem, da se ne more in ne sme zgoditi žalega tistemu, za katerega taki in tako molijo.’«

Leta 1926 se je odpravil na božjo pot v Lurd mlad mož, ki je bil neozdravljivo bolan in že zelo blizu smrti. Pri procesiji in blagoslovu z Najsvetejšim je naglas prosil: »O Jezus, sin Marijin, ozdravi me!« Kardinal ga je blagoslovil z Najsvetejšim in šel naprej. Tedaj je za seboj zaslišal njegov glas: »O Jezus, sin Marijin, nisi me ozdravil. Povedal bom tvoji Materi!« Kardinal se je ganjen obrnil k njemu in ga ponovno blagoslovil. Tedaj se je zgodil čudež. Bolnik je popolnoma ozdravel. Zdaj se je zahvaljeval: »O Jezus, sin Marijin, ozdravil si me. Bom že povedal Mariji, da se ti bo z menoj zahvaljevala.«

Na Marijo kot usmiljeno Mater se obračamo v pesmi: »Mati usmiljena, prosi za nas! Prosi, Marija, pri Bogu za nas!«

18. Ozdravi nam telesa, daj zdravja dušnega

Ko je bilo Mali Tereziji deset let, je hudo zbolela. Zdravila niso nič pomagala. Devet dni so za njeno ozdravljenje darovali maše v Marijinem svetišču. Med devetdnevnico Terezija ni več prepoznala svojih sester. Začele so moliti pred Marijinim kipom. Takrat se je tudi Terezija okrenila k temu kipu. Zdravje se ji je proti pričakovanju vrnilo. Terezija je pozneje pripovedovala, da jo je ozdravil nasmeh božje Matere:

»V hipu je kip oživel, zasijal v čudežni lepoti. Obličje Device je bilo sama dobrota. Najbolj pa me je očaral njen smehljaj. V trenutku se je razblinil ves moj strah, vsa moja groza. Le dve vroči solzi sta mi pritekli iz oči. Zavest se mi je vrnila. Močni žarek Zvezde danice je zbudil malo cvetko in jo napolnil z novo močjo.«

Ta domači Marijin kip, pred katerim je ozdravela, so ji dali v bolniško sobo v njeni poslednji bolezni. Pred smrtjo se je še enkrat ozrla na ta kip. Njen poslednji nasmeh je veljal Devici Mariji.

Sv. Leonard Portomavriški je nevarno zbolel na pljučih. Krvavitve iz pljuč so bile čedalje pogostnejše. Zaobljubil se je božji Materi, da se bo, če bo ozdravel, do konca življenja posvetil reševanju grešnikov z ljudskimi misijoni. V nekaj dneh je popolnoma ozdravel in kljub napornemu delu in ostrim pokori do smrti ni nikoli resno zbolel.

Tako bi lahko naštel veliko primerov, v katerih se je Devica Marija izkazala kot zdravje bolnikov. V Lurdu, Fatimi, na Brezjah in v mnogih drugih romarskih krajih se še danes dogajajo ozdravljenja, kar pričajo odložene bergle in številne zahvalne podobe. Najštevilnejša in najpomembnejša pa so ozdravljenja na duši. Bolniki potolaženi in močnejši odhajajo na svoje domove ter z večjo vdanostjo prenašajo križ svoje bolezni. V pesmi prosimo: »Marija, Mati božja, prelepa si Gospa; ozdravi nam telesa, daj zdravja dušnega.«

19. Objokani otroci Eve

»Sem triindvajsetletno dekle. Bila sem vzgojena krščansko, vendar sem kasneje vero zanemarila. Od časa do časa sem sicer še šla k maši, a bolj iz navade kot iz prepričanja. Pred kratkim sem se razšla s čudovitim fantom, bil je veren, razumevajoč, zelo dober, nesebičen do vsakega, skratka idealen. Po njegovem odhodu je v meni nastal grozen občutek praznine, vse se mi je zdelo brez pomena, sploh ker sem se zavedala, da sem sama kriva. Kako je to hudo, ve le tisti, ki je kaj takega doživel. Bila sem zelo potrta, v hudi depresiji, da sem morala iskati zdravniško pomoč. V tej hudi duševni stiski sem začela spet redno zahajati v cerkev. Spet sem našla izgubljeno vero. Najprej sem šla na Brezje. V začetku nisem mogla moliti, samo jokala sem, ter se pogovarjala z Marijo, a vendar sem čutila neko srečo, razumevanje. Ne da se popisati občutkov, ki so me prevzemali, ko sem klečala pred Marijinim oltarjem ter zrla v njen obraz. Toliko zaupanja sem dobila vanjo. Domov sem šla potolažena, z novo voljo ter močjo do življenja. Po sedmih letih sem z velikim strahom spet stopila v spovednico. Ne veste, kako srečna sem bila, ko me spovednik ni obsojal, ampak me je razumel...«

V bolnici je umrl mlad fant. Mati je prišla na obisk, a prepozno. Vrgla se je na mrtvega sina in na glas jokala. Niso je mogli potolažiti in ločiti od mrtvega sina. Vedno znova je odgovarjala: »Bil je edini sin.« Tedaj stopi k jokajoči ženi sestra bolničarka in ji pokaže sliko trinajste postaje križevega pota z napisom: »Jezusa polože Mariji v naročje.« Sestra ji tiho reče: »To je bil njen edini sin.« Žena je umolknila.

Mati Marija je v svojem zemeljskem življenju toliko pretrpela, da jo kličemo za Kraljico mučencev. Zato razume vse naše bolečine. Zato njena tolažba niso prazne besede. Zato je ob njej toliko obupanih duš zopet odkrilo krščansko upanje in se utrdilo v veri in potrpežljivosti. Zato z velikim zaupanjem pojemo: »Marija, k tebi uboge reve, mi zapuščeni, vpijemo, objokani otroci Eve v dolini solz zdihujemo.«

20. Prosi za nas grešnike

Bilo je na Dunaju, o božiču, leta 1906. Dekle je nedaleč od cerkve sv. Štefana prodajalo svoje telo za denar. Na sveti večer ji je poštar prinesel paket od doma. V njem je bila tudi Marijina slika in pismo:

»Draga hči, tvoja bolna mati, ki jo boš spravila v grob, in jaz, tvoj nesrečni oče, prosiva vsak dan zate Devico Marijo, naj ti izprosi spreobrnjenje. Če bo Bog terjal od naju dušo izgubljenega otroka, boš ti sama pričala pred Bogom, da midva nisva kriva...«

Dekle se zlobno zakrohoče in vrže pismo v ogenj, prav tako Marijino podobo. Že liže plamen sveto podobo. Tedaj nesrečno grešnico zadene iskra božje milosti. Zapeče jo v dno duše. V hipu se razgrne pred njo vsa izprijenost njenega zgrešenega življenja. Nič več ne more ostati v tej nesrečni hiši. Iz ognja potegne gorečo Marijino podobo, ogenj pogasi in s podobo odhiti v cerkev sv. Štefana. Tam opravi sveto spoved in začne novo življenje. Kakor so angeli oznanjali mir ljudem na zemlji, je tudi v njeni duši zavladal božji mir.

V operi Richarda (Riharda) Wagnerja *Tannhäuser* (Tanhojzer) glavni junak zaide v grešno življenje in je ves nesrečen zaradi ujetosti v strasti, ki se jih ne more rešiti. Spomni se na Marijo in vzklikne: »Moja rešitev je samo v Mariji!«
Dober kristjan večkrat na dan moli: »Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrti uri.«

21. Marija, skoz življenje voditi srečno znaš

Dekle so poklicali k materi, ki je bila na smrt bolna. Ko je šla pozno zvečer skozi gozd, je molila rožni venec. Tedaj stopi pred njo ropar: »Denar sem!« Izroči mu ves denar in v strahu izjeclja: »Pustite me, grem k svoji umirajoči materi.« Komaj dekle naredi nekaj korakov, ropar zakliče: »Počakaj, tu imaš denar nazaj. Ne morem ga vzeti. Spomnil sem se svoje matere. Tudi jaz sem pred leti prišel k njeni smrti postelji. Pred smrtjo mi je rekla: 'Umrla bom, ne pozabi na svojo mater! Pa na – Marijo, božjo Mater!'« Ropar je nato izginil v gozdu. Med našimi najlepšimi spomini so spomini na mater. Blagor nam, če nas tudi na Devico Marijo vežejo takšni spomini! Varovali nas bodo, da bomo lažje ostali poštene. Marija je mati boljšega in lepšega sveta, ki ga lahko uresničimo le z njeno pomočjo.

Rimski patricij Coriolan (Koriolan) je rešil Rim pred sovražnikom. Nehvaležni meščani so ga pregnali iz mesta. Iz razočaranja je skupaj s sovražniki sklenil mesto Rim zravnati z zemljo. Tedaj je prišla k njemu iz mesta njegova mati z drugimi Rimljankami in sina prosila, naj rodnemu mestu prizanesse. Uslišal je svojo mater: »Razorožila si me. Mestu bom prizanesel.« Mati ima velik vpliv pri sinu, ker je mati. Tako nam tudi Božji Sin prizanaša na priprošnje svoje Matere. Ona nas hoče pripeljati k Sinu, k izpolnjevanju njegove volje. Sv. Ludvik Montfortski je rekel: »Če rečemo 'Marija', reče ona 'Bog.'«

Norveška pisateljica in Nobelova nagrajenka Sigrid Undset (+ 1949) je v znanem zgodovinskem romanu *Kristina, Lavransova hči* opisala glavno junakinjo Kristino, kako se v materinskih težavah in skrbeh pogosto zateka k Materi božji. Ob pričakovanju prvega otroka, na božični večer, pred Marijo moli: »Blažena Marija, ti jasna morska zvezda, jutranja zarja večnega življenja, ki si rodila Sonce vesolja – pomagaj nama!«

V pesmi z zaupanjem prosimo našo nebeško Vodnico: »Marija, skoz življenje voditi srečno znaš; ti pelji skoz trpljenje življenja čolnič naš. Ti krmi ga v valovih, ti brani ga v vetrovih; Marija, hiti na pomoč!«

22. Če skuša moč me zapeljiva

Dekle je zapisala: »Stara sem šestnajst let in hodim v tretjo gimnazijo. Že skoraj leto dni me daje ljubezen. Začela se je, kot se začnejo vse ljubezni, in tako sem prišla do razpotja: ali naj bi ostala nedolžna deklica ali ne. Rekla sem mu, da sem kristjanka, da bi se počutila strašno staro, če bi se mu vdala. On pa mi je govoril o ljubezni, naj že vendar neham s svojim krščanstvom, da je vseeno ali sedaj ali kasneje, da bi vendar lahko upoštevala njegovih dvajset let, da bi se potem počutila dozorelo in ne staro. (...)

Kričim po Bogu, tako zelo ga potrebujem, da bi mi podaril svoj mir. Zahvaljujem se mu, da mi je dal vsaj toliko moči, da se nisem vdala. Včasih si mislim, da sem ostala nedolžna le po božji milosti, saj si drugače res ne morem razlagati, od kod sem vzela toliko moči, da sem še to, kar sem. Toda strah me je, da bom nekoč popustila, da mi bo zmanjkalo moči, da se bom onemoglo predala, in potem bom majhna in uboga še mnogo bolj, kot sem sedaj.«

Sv. Bernard nam priporoča: »Če se dvignejo viharji skušnjav: glej na zvezdo, kliči Marijo! Če si v težavah in bridkostih: glej na zvezdo, kliči Marijo! Ako jeza, nečistost in druga slaba nagnjenja hočejo potopiti čolnič tvoje duše, o tedaj: glej na zvezdo, kliči Marijo! Če te

vznemirjajo tvoji grehi, te teži vest, plaši strašna in pravična sodba, če je tvoje življenje na robu prepada: glej na zvezdo in kliči Marijo!«

V litanijah se obračamo na Devico Marijo: sveta devic Devica, Mati prečista, Mati brezmadežna, Mati nedolžna, Mati deviška. Ona je zgled in priprošnjica za čisto življenje vseh kristjanov, posebno deklet in fantov.

Fant, ki je zabredel globoko v nečisto življenje, se je hotel greha rešiti, a ni imel moči.

Duhovnik mu je svetoval, naj vsako jutro in vsak večer zmoli molitev *O Gospa moja* in v vsaki skušnjavi naj še posebej pokliče božjo Mater na pomoč. Fant je pozneje povedal, kako je z Marijino pomočjo zaživel novo življenje.

V pesmi zagotavljam: »Če skuša moč me zapeljiva, si moja misel ti, Marija.«

23. Vodi, Marija, po pravi nas poti

Dekle je na surov način zapustila mater in odšla po svetu. Zašla je v grešno življenje. Bolna in duševno strta je sklenila, da se vrne domov k svoji materi. Ker jo je bilo sram, da bi prišla domov podnevi, zato je prišla ponoči, da bi je nihče ne videl. Ko pride do vrat, so bila na stežaj odprta. S tesnobo v srcu vstopi. Zagleda mater z rožnim vencem v roki. V strahu, da se je materi zmešalo, zakliče: »Mama, kaj ti je, zakaj imaš sredi noči vrata odprta?« Mati ji mirno in blago odgovori: »Glej, odkar si odšla, so ta vrata odprta noč in dan. Vedela sem, da se boš vrnila. Da bi ti olajšala vrnitev, sem imela vrata vedno odprta in te čakala.«

Prilika o izgubljenem sinu se ponavlja. Izgubljeni sinovi in izgubljene hčerke bodo do konca sveta. Kakor jih čaka nebeški Oče, da se vrnejo v njegov objem, tako jih čaka tudi duhovna Mati Marija. Pa ne samo čaka. Pri Bogu stalno prosi zanje. Boli jo, da ljudje z grehi žalimo njenega Sina. V Fatimi je pri zadnjem prikazanju, 13. oktobra 1917, z zelo žalostnim izrazom prosila: »Naj ne žalijo več našega Gospoda Boga, ki je že zelo žaljen.«

Zgodba pripoveduje, kako je neki fant vsak dan šel v cerkev in tam molil pred Marijino podobo s sedmimi meči. Ko je zopet prišel, je videl, da ima Marija poleg sedmih mečev še osmi meč. Spomnil se je, da je padel v smrtni greh in da je ta osmi meč njegov greh, ki prebada Marijino srce. Spovedal se je, se vrnil k Marijini podobi in videl, da ima zdaj samo sedem mečev.

Zločinec Karel Demichelis (Demikelis) je bil obsojen na smrt. Sv. Jožef Kafasso se je zaman trudil, da bi ga spravil z Bogom in Cerkvijo. Ko so ga po Torinu peljali na morišče, so prišli mimo Marijine kapelice s podobo Žalostne Matere božje. Obsojenec je prosil, naj ustavijo. Odkril se je, in s solzami v očeh pozdravil Marijino podobo. Bil je zanj trenutek izredne milosti. Zaprošil je duhovnika Kafassa, naj ga spove.

Da tudi mi ne bi krenili s prave poti, se zatekamo k naši nebeški Materi: »Vodi, Marija, po pravi nas poti, da nas nobena skušnjava ne zmoti; varuj in brani nas vse dni, da nas sovražnik ne dobi.«

24. Milostno poglej na nas

Neki mož ni hodil v cerkev in ni kazal nobenih znamenj vernosti. Duhovnik ga je vprašal:

»Priatelj, kdaj ste zadnjikrat molili?«

»Sinoči.«

»To je nemogoče! Vi da bi molili, ki imate take nazore, ki tako živite? Kdor ne veruje v Boga, ne moli.«

»Vsak večer zmolim zdravamarijo, sicer ne morem zaspati, če sem še tako utrujen. Vero sem izgubil v šoli. Mati me je prosila, rotila, jokala. Odšel sem po svetu. Prišlo je pismo, da je mati na smrt bolna in da zelo želi, da bi me še enkrat videla. Ko sem prišel, mi je rekla: 'Moj

otrok, ne pozabi popolnoma na Boga! Je Bog, je večnost, je sodba! Čutim, da je. Verjemi mi. Ob smrti človek ne laže. Poslušaj, otrok, prošnjo svoje umirajoče matere: Moli vsak dan eno zdravamarijo zase in zame. Obljubi mi, daj mi roko!' Obljubo zvesto držim, sicer ne morem zaspati. Prepričan sem, da me rajna mati sama k temu opominja.«

Čez kakih deset let se je mož spreobrnil. Začel je vsak dan hoditi k maši in pogosto k zakramentom.

V začetku tega stoletja je na Dunaju živela igralka, ki se je iz vere le norčevala in ni hodila k maši. Ohranila pa je lepo navado, ki se je naučila od svoje matere: rada je krasila Marijine podobe s cvetjem in zelenjem. Šopke je dajala svoji služkinji, da jih je nosila v cerkev k Marijinemu oltarju. Nekoč je šla pogledat v cerkev, da se prepriča, ali njena služkinja res nosi cvetje k Mariji. Ko je videla pred Marijo svoje cvetje, velik šopek vijolic, se je zaustavila. Marija je ni pustila oditi. Gledala jo je tako milo in proseče. Žarek božje milosti je deloval. Igralka je po dolgih letih zopet molila. Spreobrnila se je in začela novo življenje. Marija nas vodi k Jezusu, k njegovim zakramentom, k življenju po evangeliju. Zato se v pesmi z zaupanjem zatekamo k njej: »Milostno poglej na nas, Mati Bogu mila, dobra bodi nam ves čas, kot do zdaj si bila.«

25. Varuj nas greha, varuj nas zmot

Francoski pisatelj Adolf Retté (+ 1930) je v knjigi *Od satana k Bogu* popisal težko pot do spreobrnjenja. Bil je neveren in razvraten umetnik. Nekega dne je predaval o zlati dobi, ki bo nastopila, ko bo izginila vera v Boga. Ob vprašanju, kako si zamišlja ta svet brez Boga, se je zmedel in ni vedel odgovora. Začela ga je preganjati misel: Adolf, kaj pa če Bog je?

Nekoč se je ustavil pred Marijino kapelico sredi gozda. Molil je: »Vidiš, kaj me je prisililo, da sem prišel k tebi. Če je resnica, da si vsemogočna srednica, prosim svojega Sina, naj mi pokaže, kaj naj storim.«

Sedel je na gozdni mah in zdihoval: »Kaj naj storim, kaj naj storim?« Zaslíšal je glas: »Poišči duhovnika! Oprosti se bremena, ki te teži!« A ni se še odločil za ta korak. Nekega večera pa je izbojeval odločilni boj, ki ga sam takole opisuje:

»Vsi moji grehi so bili pred menoj, strašna je bila njihova podoba. Slišal sem satanski glas: 'Glej, tvoja duša! Zdaj razumeš, da te nič na svetu ne more očistiti. Molitve so prazne. Boječe upanje, s katerim si se zatekel k Bogu, je izginilo. Ubij se, plašljivec!' Čutil sem, kako sem razdvojen. Ena polovica moje biti je hotela napraviti samomor: brez obotavljanja, brez pomišljanja. Druga je v tem boju klicala na pomoč. Zdelo se mi je, kot da divja okoli mene vihar kletev in najgrših psov.«

Tedaj sem opazil, da se z eno roko krčevito držim posteljne končnice, z drugo si brišem smrtni pot in solze, ki so zalivale oči. 'Še malo poguma,' mi prišepetava demon, 'v trenutku bo končano'. Spustil sem končnico postelje, šel proti omari, že sem v roki držal ključ, da si vzamem strupa...

V tem trenutku zasveti v temno dušo žarka luč. Zaslíšal sem – pri svojem zveličanju to zatrjujem – zaslíšal sem nebeški glas, tako dobro poznani glas, ki mi je klical: 'Bog, Bog je tukaj!' Hvala ti, moj Bog, vrnil si se.«

Adolf se je spovedal, prejel sveto obhajilo in začel življenje trdega boja s starimi grešnimi navadami in strastmi. Iz hvaležnosti za dar spreobrnjenja je poromal k Mariji v Lurd.

Da tudi mi ne bi zašli na pot greha, se z zaupanjem obračamo na nebeško Mater: »Varuj nas greha, varuj nas zmot, naša uteha bodi povsod.«

26. Luč rešilna si v temi, roka potopljenim

Matjaž Puc je v knjižici *Spreobrnjenje* zapisal:

»Nekega dne sem v neki cerkvi, v katero sem spet skrivaj vstopil, opazil Marijino podobo. Pod njo je bilo napisano nekako takole: 'Marija še nobenemu ni odklonila njegove prošnje.' Priznam, da do takrat še nisem mislil na Marijo. Ker sem vero črpal zgolj iz Svetega pisma, sem imel do božje Matere bolj površen odnos. Vse moje misli so bile usmerjene h Kristusu, človeku–Bogu, ki daje grešnikom možnost, da postanejo odrešeni ljudje...

Ko sem torej videl Marijino sliko in napis pod njo, me je nenadoma prešinilo: 'Marija, to je rešitev!'

Tisti dan sem se prvič v življenju naučil zdravamarijo. Ker sem že slišal za rožni venec, sem ga nekje kupil in začel redno moliti. Vsako molitev rožnega venca sem začel in končal z besedami: 'Sveta Marija, prosim, usliši mojo veliko prošnjo, da pridem v Cerkev tvojega Sina!'

Bila je pomlad in imel sem enaintrideset let. Milost se mi je počasi odpirala. Odkril sem Marijo, njeno češčenje in njeno ljubezen do grešnikov. Ne da bi drugi vedeli, sem si na samotnih izletih izbiral njena božja pota: Sveto goro, Brezje in Višarje. Hodil sem do cerkva peš in ves čas molil v duši zdravamarijo in druge kratke molitve, ki sem se jih že prej naučil.« Marijina največja želja je, da bi ljudi pripeljala k svojemu Sinu. Ker nam hoče pomagati, se zanima za nas, pri svojem Sinu prosi za nas in nas tudi opominja. Tiste, ki so velikodušni, vabi k zadoščevanju za grešnike in k darovanju žrtev za njihovo spreobrnjenje. Že pri prvem prikazanju v Fatimi, 13. maja 1917, je pastirčke vprašala, ali hočejo trpljenje, ki jim ga bo poslal Bog, prenašati v zadoščenje za grehe in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov. V posvetilni molitvi ob obisku kipa fatimske Marije smo obljubili, da bomo radi zadoščevali Jezusovemu in Marijinemu Srcu za svoje grehe in za grehe našega naroda. Naše zaupanje v Marijino pomoč lepo izraža pesem: »Ljuba Mati milosti, upanje zgubljenim, luč rešilna si v temi, roka potopljenim.«

27. Srečno vodi čolnič moj

Profesor Daniel O'Connor iz Los Angelesa, svetovno znani kirurg, ki je mnogim pomagal do zdravja, je bil silno ponosen na svojo znanost. Svojim učencem je rad ponavljal, da bosta človeštvo rešila znanost in napredek, ne pa vera in molitev. Kot najmlajši otrok globoko verne irske družine je bil deležen verske vzgoje in je vsak večer s starši, brati in sestami redno molil. K večerni molitvi so dodajali prošjo: »Ljuba Mati večnega življenja, reši mojo dušo pogubljenja.«

Po odlično končanem študiju medicine se je specializiral za kirurga in kmalu postal tudi profesor medicinske fakultete v Los Angelesu. Veroval je v medicinsko znanost in v moč kirurškega noža.

Na božič 1943 je operiral svojo mater gospo Gladis. Dva asistenta in več mlajših zdravnikov je bilo pri operaciji. Hoteli so videti, kako bo najslavnejši kirurg vračal zdravje svoji materi. Ko je O'Connor vzel v roke kirurški nož, je samozavestno rekel: »Naj se pokaže, kaj za srečo ljudi zmoreta znanost in napredek!«

Globoko je zarezal v tkivo telesa, ki mu je dalo življenje. Prišel je do tvora. Tedaj mu je omahnil nož iz rok. Opotekel se je in z največjo težavo dejal: »Tu ne morem več pomagati. Mati ima neozdravljivo bolezen – raka.«

Asistent je zašil rano. Kirurg pa je spoznal, kako se je prav pri njegovi materi vsa stavba znanosti naenkrat zrušila. Svoji materi ne more pomagati. Kmalu zatem je mati v omotici počasi govorila besede: »Ljuba Mati večnega življenja, reši njegovo dušo pogubljenja.« Te besede so bile kot daljni odmev iz lepe in srečne mladosti. Zadele so ga v živo. Pohitel je k materi in jo v solzah začel tresti: »Mati, zbudi se! Zbudi se!« Ko se je mati

zbudila, ji je zagotovil, da je Marija uslišala njeno prošnjo: »Mati, verujem, verujem v Boga, kakor si me ti učila, verujem trdno in zvesto.« Mati je z blaženim nasmehom spregovorila: »Bog naj te blagoslovi in Marija naj te varuje v življenju. Srečno živi! Sedaj se lahko poslovim s sveta v veselem upanju, da se snideva v nebesih.«

Bolnica je kmalu umrla, a sin zdravnik je ozdravel. Spoznal je, da je resnična rešitev človeštva le v veri in da tudi znanost in napredek z vero dobita novo luč, moč in lepoto. V pesmi se obračamo na našo Mater Marijo s prošnjo: »Vodi, vodi, srečno vodi čolnič moj življenja mi; v zadnji uri z mano bodi, da se duša ne zgubi. Takrat, ljuba Mati, daj duši moji sveti raj.«

28. Marija, le pridi gotovo po me

Starček, nič kaj veren, že zelo bolehen, je brskal po svojem predalu in našel listek, na katerem so bili zapisani dobri sklepi, ki jih je napravil, ko je bil še dijak in član Marijine družbe: »Vsak dan bom začel z imenoma: Jezus, Marija! Vsak dan bom molil rožni venec. Vsakih štirinajst dni bom prejel svete zakramente. Vsako soboto se bom postil na čast Materi božji.« Starega

moža je pretreslo: »Lepa moja mlada leta, kje ste? Kako sem se od takrat spremenil! O ti ubogi rožni venec, ti uboga molitev. Jezus, Marija, na vse sem pozabil. Nekdaj – in sedaj, kakšna sprememba!« V globoki skrušenosti je pokleknil in počasi izgovarjal ime Marija. Opravil je dobro spoved in se tako spravil z Bogom in Cerkvijo. Bil je že skrajni čas, saj so ga kmalu zatem odnesli na pokopališče.

Neki župnik je obiskal na smrt bolnega moža, da bi ga spomnil na zakramente. Bolnik se je tako razburil, da se je stresla postelja: »Ne verujem, saj Boga sploh ni!«

Tudi pri drugem obisku je bil na začetku isti učinek. Nato je zaskrbljeni duhovnik poskusil omehčati moža z omembo Device Marije: »Čujte, ali niste v svojem življenju prav nič častili Device Marije?« Bolnika je ganilo: »O, Devico Marijo sem imel vedno rad.« Župnik je potolažen rekel: »Potem pa trdno zaupajte, da vam bo Mati Marija pomagala in izprosila milost spreobrnjenja.« Res se je mož skesano spovedal in čez nekaj dni umrl.

Zopet se je uresničilo: Kdor Marijo časti, se ne pogubi! Zato se ji v pesmi zaupno priporočamo: »Kadar zapustiti bom moral zemljo, od znancev, prijateljev vzeti slovo, Marija, le pridi gotovo po me, me sprejmi na svoje srce!«

29. Še smrtna težava mi strašna ne bo

Škof Dupanloup (Dipanlú) je pripovedoval naslednji zgled: Nekega dne so ga poklicali k na smrt bolni mladi ženi, kateri je pred več leti podelil prvo sveto obhajilo. Škof jo je pomiloval, kako težak križ je morala sprejeti. Žena je spregovorila:

»Gospod škof, ali mislite, da bom prišla v nebesa?«

»Gospa, jaz trdno zaupam.«

»Jaz sem o tem popolnoma prepričana in gotova.«

»Kdo vam daje tako gotovost?«

»Nasvet, ki ste mi ga vi sami nekoč dali. Na dan mojega prvega obhajila ste mi priporočili, naj vsak dan prav zbrano zmolim eno zdravamarijo. In to sem tudi storila. Štiri leta ni minil dan, da ne bi zmolila rožnega venca. To je tisto, kar mi daje gotovost, da bom rešena in da bom prišla v nebesa. Marijo sem štiri leta vsak dan tolikokrat prosila: 'Sveta Marija, Mati božja, prosí za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri.' Težko bi zato mogla verjeti, da bi me Marija sedaj ob smrti zapustila. Ona je pri meni, ona me bo popeljala tudi v nebesa.«

Škof je povedal, da je bil kmalu priča njene blažene smrti, ki je ni mogoče popisati in je tudi nikdar ne bo mogel pozabiti.

Smrtna ura je najbolj odločilna za nas, zato je nadvse pomembno, da smo takrat v prijateljstvu z Bogom, v božji milosti, brez smrtnega greha. Če bomo našo duhovno Mater goreče častili, bomo v prijateljstvu z njo in z njenim Sinom vse življenje, zato tudi ob smrti. »Še smrtna težava mi strašna ne bo, če gleda me mater'no tvoje oko. Če z milostno roko obrišeš obraz, če v srcu: 'Marija!' bo zadnji moj glas.«

30. Marija, poglej nas grešnike zdaj

Stari pater Avguštin je ravno molil v svoji sobi za spreobrnjenje grešnikov rožni venec, kar potrka samostanski brat in sporoči: »Jutri bodo usmrtili zločinca. Več duhovnikov ga je že poskusilo spraviti z Bogom, a brez uspeha. Obnaša se kakor divja zver, tako da so ga morali vkleniti. Stalno ponavlja: 'Pogubljen, pogubljen na veke!'

Stari mož molitve in pokore poklekne pred Marijino podobo in zmoli *Spomni se*. Nato se odpravi na pot. S seboj vzame podobico z molitvijo *Spomni se*. Ko pride v zapor, lepo pozdravi in zapornika nagovori. On divje zarožlja z verigami in zakriči:

»Poberite se, dajte mi mir, dobro za vas, da sem vklenjen, sicer bi vas raztrgal na drobne kosce,... pogubljen, pogubljen na veke!« Pater ne odneha, ampak se priporoča Mariji, pribežališču grešnikov. Končno je zapornik pripravljen skupaj s patrom zmoliti molitev *Spomni se*. Za patrom ponavlja: »Spomni se – spomni se, da še nikdar ni bilo slišati – da še nikdar ni bilo slišati...«

Ko sta bila sredi molitve, je obsojenec, ganjen do solz, začel ponavljati: »O Marija, o Marija!« Pater je molitev sam zase končal. Tedaj je zaslišal besede: »Pater, lepo vas prosim, nikar ne odhajajte, tako vas potrebujem, spovedal bi se rad.«

Opravil je dobro spoved in prejel druge zakramente. Naslednji dan so ga usmrtili. Pater je zanj opravil mašno daritev, poln hvaležnosti do Marije, pribežališča grešnikov.

Sv. Klemen Marija Hofbauer je povedal: »Ko grem previdevat bolnika, če imam med potjo čas, da zanj zmolim rožni venec, vem, da bo dobro opravil sveto spoved. Popolnoma prepričan sem: Grešnik se vedno spreobrne, če sem med potjo imel dovolj časa, da sem zanj zmolil rožni venec.«

Devica Marija je razodela sveti Jedrti: »Sem mati grešnikov, ki se hočejo poboljšati in spreobrniti.« Na našo Mater se obračamo s prošnjo: »Marija, poglej nas grešnike zdaj, pripelji nas v sveti raj.«

31. Mati zlata, odpri mi nebeška vrata

Legenda pripoveduje, kako je priromal pred nebeška vrata prvi zamorec. Sv. Peter pogleda skozi okence in se silno prestraši, ko zagleda čudnega črnca. Še nobenemu zamorcu ni odprl, zato tudi njemu ne bo. Hitro zapre okence. Črnc bi tako rad šel v nebesa, zato se ob nebeških vratih razjoka. Sliši ga Marija. Ko ji zamorec pove, kaj bi rad, mu reče, naj gre na nasprotno stran, k stranskim vratom, ki jih bo ona odprla. Res najde ta vrata, potrka in Marija mu odpre. Tako je prišel v nebesa po Marijinem posredovanju.

Eva je nebeška vrata zaprla, Marija jih je odprla, ker je na svet prinesla Odrešenika, ki je s svojo smrtjo in vstajenjem vse odrešil. V Lurdu je obljubila Bernardki: »Osrečila te bom ne na tem, ampak na onem svetu.« Marija je srednica milosti, ki so potrebne za naše zveličanje.

Sv. Janez Bosko je imel ponoči, 6. decembra 1876, videnje sv. Dominika Savia, ki je bil na čelu velike skupine dečkov, v roki pa je imel šopek. Don Bosko ga je vprašal: »Povej mi, dragi Dominik, ki si vse življenje živel krepostno, kaj ti je bilo ob smrti v največjo tolažbo.«

»Kaj misliš?« ga vpraša Dominik.

»Morda to, da si ohranil do konca življenja krepost čistosti?«

»Že, tudi to, a ne samo to.«

»Morda ti je bilo v največjo tolažbo to, da si imel mirno vest?«

»Tudi to je dobro, a ni najboljše!«

»Morda ti je bilo v tolažbo upanje na nebesa?«

»Ne, ne samo to!«

»Morda so ti bila v tolažbo dobra dela?«

»Ne!«

»Kaj pa potem?«

»Ob smrti mi je bila v največjo tolažbo Marijina pomoč in varstvo. Povej svojim fantom, naj ne pozabijo priporočati se Mariji.«

V pesmi se na našo Mater obračamo s prošnjo: »Mati zlata, odpri mi nebeška vrata, da te v raji počastim z lepim petjem angelskim.«